

— Czy wiesz, że będziemy mieli nowego ministra wojny? — mówi jeden żołnierz do drugiego z okazji śmierci tego pułkownika. — Tak?... a ja sądził, że wdowa po nim będzie dała jinters prowadzić.

SPECJALNY OPUST 25% PO ŚWIĘTACH

ZNANY SZEROKO Zakład Biżuterji FRANK FICEK 330 East 72-ga Ulica NEW YORK Tel. Bialostoker 6250

KURY KACZKI GĘSI Świeże każdego dnia Nasze ceny są najniższe w mieście. Nie trzeba czekać — uczciwa waga. Drob czyszczony bezpłatnie. POLISH AMERICAN POULTRY MARKET 248 Bowers blisko Houston St.

International Audit Co., Inc. Zawiadzone finansowo raporty — Systemy — Czasowe rewizje — Inwestycje — Specjalny Departament Podatku Dochodowego 2 RECTOR STREET NEW YORK TELEFON: Rector 5137, 6830

Cierpiecie na oczy? Nim zdecydować się wzięć miarę na okulary poradzić się DR. HERMANN'A SPECJALISTĘ OCZU Pracującego od 25 lat który zbada wasze oczy zupełnie i przeprowadzi za darmo diagnozę po umiar. Kowalcy cenne Kopytne Biuro 2 SECOND AVENUE (BLISKO 19-iej ULICY) LABORATORIUM 226 E. 14 ul. blisko 2 ave. ODDZIAŁ: 100 W. 42nd St. wstawić od 7 do 9 albo przez telefon.

factory sale HEAVY SOLID COPPER 4 GAL. 4.95 6 GAL. 6.50 8 GAL. 7.75 10 GAL. 8.90 15 GAL. 10.50 25 GAL. 17.50

WYDZIAŁE KOCIOŁKI Adres: 200 N. Halsted Street, Chicago, Ill. Szwajcarskie Compañia, Bank, Chicago.

OBLUBIENICA TOFARA

— TŁOMACZYŁ ADAM STODOR. — (Ciąg dalszy)

Udałem się do sypialni i podszedłem do otwartego okna. Obszerny ogród rozciągał się w dale, a jaśń księżycowa drżała na liściach drzew, kotłowanych lekko szubiułnym wietrzykiem. Wtem wydało mi się, że ktoś zewnątrz zawołał mnie po imieniu. Począłem nasłuchiwać uważnie. Znowu ktoś zawołał. — Tak, tak, to był głos Andzi. — Andziu! — krzyknąłem w ciszę nocy — Andziu!

Nie było odpowiedzi. — Andziu! — Czy jesteś tam na dole?! — Żadnej odpowiedzi. Skądże zszła mogła by być w parku? To jeszcze z ust — moje imię. Bez wątpienia byłam pijana. Położyłem się do łóżka i zaraz zasnąłem. Mocno, na kilka godzin. Potem sen mój stał się niespokojnym, poczęło mi się coś śnić. Dodaje, że przytrafiła mi się to bardzo rzadko. Wola mieć znow. Widziałem Andzię. Beckers pochylał się nad nią. Rozwarła szeroko oczy, drobne jej rączki podnosiły się, by go odebrać. — A małe, zsiniały wargi rozwarły się w krzyku przeraźliwym, nie dającym się opisać, wyrwała jej z ust — moje imię. Oknąłem się! Otarłem pot z czoła i poczęłem nasłuchiwać. Znowu cicho, ale wyraźnie i przejmująco wołała mnie. Zwróciłem się i pobiegłem do okna. — Andziu! Andziu! Andziu!

Nie! Wszędzie było cicho. Chciałem już powrócić do łóżka, gdy wtem właśnie rozbrzmiało wołanie jeszcze raz głośnie, przeraźliwie, jaby w jakiej obłędnej twrodzie. Bez wątpienia, to był jej głos! Ale teraz brzmienie nie dochodziło z ogrodu. Wydawało mi się jakby mnie wołano skądś z wnętrza mieszkania. Zaświeciłem świecę i poczęłem szukać. Pod łóżkiem, za portjerami i w szafach. To niemożliwe, tu przecież nikt nie zdołałby się ukryć. Przeszedłem do drugiego pokoju. I tu jej nie było. Nie było jej nigdzie. Chyba Beckers? — ależ ta myśl była absurdem! Lecz wszystko jest możliwe. — Nie namyślając się długo, poszedłem do drzwi jego pokoju i wczaiłem za kłamkę. — Drzwi były zamknięte. Wówczas zacząłem rzucać się na nie; zamek puścił i drzwi otworzyły się na ścieżaj. Chwytnie świecę i wpadłem do srodka.

— Co wam? — zapytał Franciszek Beckers. Leżał w łóżku i przecierał zaspiane oczy. Podejrzanie moje okazało się istnem dzieciństwem. — Proszę mi wytłumaczyć moje błażstwa — wyjąkałem. — Głupi sen pozwał mi zdrowego rozsądka. Opowiedziałem mu co mi się przysniło. — Drżwie — rzekł — mnie również śniło się coś podobnego. Popatrzałem nań. Ledwie dostrzegałem szczyt, stwo drgało na jego ustach. — Bez potrzeby drzwi pan ze mnie! — zamruczałem i wyszedłem. Następnego dnia napisałem do niej obszerny list. Franciszek Beckers przyszedł do mnie właśnie; gdy list adresowałem. Patrzył mi przez ramię i czytał: — Andzia Mejer — Poste restante 28. — Oby pan tylko szybko otrzymał odpowiedź — zauważyły usmiechając się. Ale nie otrzymałem odpowiedzi. — Po czterech dniach napisałem znow, zaś po raz trzeci po dwu tygodniach. Wreszcie otrzymałem odpowiedź, ale pisaną zupełnie obcem mi piśmem. „Nie chce, aby pan posiadał jeszcze więcej moich listów i dlatego dyktuję przyjaciółce te słowa. Proszę pana odesłać mi natychmiast wszystkie moje listy i cokolwiek by pan jeszcze z pamiętek po tacie posiadał. Powód, dlaczego nie chce wcale znać pana, może pan sam odgadnąć. Jeśli nadmienię przynosi pan swego wstretnego przyjaciela, wolę usnąć się sama”.

Podpisu brakowało, natomiast znalazłem w kopercie nieotworzone trzy moje listy. Napisałem do niej jeszcze raz, ale i ten list po kilku dniach otrzymałem z powrotem, nie naruszony wcale. Wówczas zdecydowałem się. Zapakowałem wszystkie jej listy, jakie posiadałem, do dużej koperty, dołączyłem do tego kilka drobniągów i odesłałem pod znanym mi adresem na pocztę.

Gdy wieczorem opowiadałem o tem Beckersowi, zapytał: — Czy wszystko pan odesłał? — Wszystko! — Niczego pan nie zatrzymał? — Nie, nic a nic. Dlaczego pan o to pyta? — Ot tak sobie. Może to i lepiej, aniżeli wiecej za sobą dawne wspomnienia. Kilka miesięcy minęło, gdy wtem oświadczył Beckers pewnego dnia, że wypowiada mieszkanie. — Wyjeżdża pan z Berlina? — Tak, — odpowiedział — do Usedom, do mej ciotki. To śliczna miejscowość — Usedom! — Kiedy pan jedzie? — Właściwie powinien był już odjechać. Ale po jutrze jeden z mych dawnych przyjaciół obchodził jubileusz. Musiałem mu przyrzec, że będę. Cieszył bym się bardzo, gdyby mi pan zrobił tę grzeczność i poszedł wraz ze mną. — Na jubileusz pańskiego przyjaciela? — Tak! znajdzie pan tam coś innego, aniżeli pan sobie wyobraża. Pozatem zylismy wspólnie spokojnie przez siedem miesięcy, więc zapewne nie odmówi pan mej prośbie, byśmy ostatni wieczór razem spędzili.

— Niech więc tak będzie — odpowiedziałem. Wieczorem trzeciego dnia o godzinie ósmej wieczorem przyszedł Beckers do mnie, by mnie zabrać ze sobą. — Zaraz będę gotów! — odpowiedziałem. — Będę czekać na dole. Czy mogę prosić, aby pan ubrał czarne spodnie, takiz surdut i czarny kapelus, oraz czarne rękawiczki? Zauważył pan zapewne, że ja tak się ubrałem? — I to jeszcze — zamruczałem. — Zda się, że to jakiś niezwykły jubileusz! Gdy z bramy kamienicy wyszedłem, siedział już Beckers w dorozce. Wsiadłem i ja, i pojechalismy Berlinem, przyczem nie zwracałem wcale uwagi kłómy ulicami. Może po trzech kwadransach zatrzymaliśmy się. Beckers zapłacił i poprowadził mnie do dużej sklepianej bramy. Wszedliśmy na podłóżne podwórce, zamknięte w tyle wysokim murem. Beckers pchnął drzwi w tym murze i dostaliśmy się do niewielkiego domu, przytłaczającego ściśle do muru. W dół rozciągał się olbrzymi ogród.

— Kłoby to się spodziewał, że w Berlinie znajduje się taki duży, prywatny ogród. Człowiek uczy się do samej śmierci!

Nie było jednak czasu na wyjaśnienia i rozglądnięcie się dokładniej. Beckers stał już bowiem na kamiennych schodach i przyznął bym szedł za nim. Drzwi otwarto i z ciemnego podwórka weszliśmy do małego, skromnie umeblowanego pokoju. Na środku stał biało nakryty stół, na nim wielka kamienna waza na poncz. Z prawej i lewej strony wazy płynęły świece w dwu grupach po sześciu, pięciornamiennych lichtarzach. Kilka, podobnych do kosciolnych, lichtarzy oświetlało komode, przekształconą na bufet, na którym stały półmiski z chlebem i masłem. Na ścianach wisiało kilka starożywnych olejodruków, o zczerniałych barwach i niezliczona ilość wieńców, a wszystkie z pięknie, jedwabnemi szarfami. Jubilat miał być bez wątpienia śpiewakiem, lub aktorem! Tyle wieńców nie spotyka się nawet u najświetniejszej teatralnej diwy! Od podłogi aż do sufitu wisiały one wszędzie, przeważnie dawne już i zwiędłe, lecz były wśród nich także zupełnie świeże, mogące liczyć najwyżej dzień jeden. Te świeże jubilat zapewne otrzymał z rąk swego jubileusza.

Beckers przedstawił mnie. — Oto przeprowadził ze sobą moją najszczęśliwszego przyjaciela — rzekł. — Pan Laurenz — jego żona i rodzina. — Dobrze pan zrobił! Dobrze, panie Beckers! — rzekł jubilat i wstrząsnął mą ręką. — Wielki to dla mnie zaszczyt!

Niejądną niezwykłą rodzinę widziałem już wrosłą na ziemi niemieckiej, ale coś takiego! Proszę sobie wyobrazić: jubilat był nieżywałego małego wzrostu, a liczył na najmniej około sześćdziesięciu. Rece miał pełne odcisków i omułek, że wyglądał gdyby stara podszwa żołnierskiego buta. Prócz tego, aż jubilat nie zapomniał zapewne umyć ich należycie, były ciemnoróżowej barwy ziemi. Twarz jego pomarszczona była, jak stara kartofla, która przynajmniej dwa miesiące przylażyła się na słońcu, a jego olbrzymie usy sterzwały po obu stronach twarzy, gdyby dwa drogowskazy. Nad bezżębniemi ustami sterzwały usy, zlepienne, zamknięzione tabaką wąsy, zaś nikle kępki włosów niezachłonej barwy rozrzucone były gdziegdzie po fyszaj czaszce.

Zona jego, nie o wiele młodszą, usługiwała nam i postawiła przed każdym talerz z szynką i chleb z kielbaskami, wyglądający bardzo smakowicie, co w części mnie dobrze dla niej usposobiło. Była w czarnej, jedwabnej sukni, broszki i branzolety miała z czarnego dżetu. I inni goście, pięciu czy sześciu panów ubrani byli wszyscy na czarno. Jeden z nich był jeszcze młodszy i starszym aniżeli jubilat, inni byli w wieku czterdziestu do pięćdziesięciu lat. — Czy to pańscy krewni? — zapytałem pana Laurenza. — Nie. Tylko ten jednooki, to mój syn. Pozostali, to moi ludzie. (ciąg dalszy nastąpi).

Advertisement for 'Słowników 911' dictionary. Text includes: 'JUŻ TYLKO 911 POZOSTAŁO SŁOWNIKÓW DLA CZYTELNIKÓW „Nowego Świata”'. It describes the dictionary's features, price, and availability. Includes a small image of the dictionary cover and a table with technical details.

